

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 9/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 29 września 2021 roku wydany w sprawie II K 50/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:</p> <p>- art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie szeregu wątpliwości na niekorzyść</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonego,
oparcie
rozstrzygnięcia na
zeznaniach dwóch
świadków: P. K. (1)
i S. K., które w
ocenie skarżącego,
nie powinny
stanowić podstawy
ustaleń faktycznych
w zakresie winy
oskarżonego, który
na gruncie
postępowania
sądowego
konsekwentnie nie
przyznawał się do
popelnienia czynu
zabronionego,

- art. 193 § 1 kpk
poprzez zaniechanie
dopuszczenia przez
Sąd I instancji
dowodu z opinii
biegłego sądowego z
zakresu
rekonstrukcji
zdarzeń rogowych i
techniki
samochodowej, w
sytuacji, w której
w przedmiotowej
sprawie zachodziły
wątpliwości co do
przebiegu zdarzenia
z dnia 24
października 2019
roku,

- art. 5 §
2 kpk poprzez
nierozstrzygnięcie
na korzyść
oskarżonego
pozostających w
sprawie wątpliwości
grupujących się
wokół ustalenia
sprawstwa i winy

	<p>oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu niedostosowania się do polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego typizowanego w art. 178 b kk, mimo iż szereg wątpliwości dotyczy samego przebiegu zdarzeń z 24 października 2019 roku</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione zarzuty obraży przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk, art. 193 § 1 kpk i art. 5 § 2 kpk należy uznać za całkowicie chybione. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji w sposób szczegółowy, wszechstronny, we wzajemnym powiązaniu i z uwzględnieniem pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie ocenił zeznania świadków P. K. (1) i i S. K. w pełni zasadnie uznając je za wiarygodne. Wbrew stanowisku</p>				

skarżącego
świadkowie ci byli
w swoich kolejnych
zeznaniach z
postępowania
przygotowawczego
jak i sądowego w
pełni konsekwentni,
a ich relacje
korelowały ze sobą
i wzajemnie się
uzupełniały tworząc
logiczną całość nie
pozostawiając
wątpliwości co do
przebiegu zdarzeń z
dnia 24 października
2019 roku. Nie
można przy tym
zapominać, że są
to funkcjonariuszy
Policji, a więc osoby
zaufania
publicznego, których
zeznaniach wiązały
się w dodatku ściśle
z pełnionymi przez
nich obowiązkami
służbowymi. Ani S.
K. ani P. K.
(1) nie mieli przy
tym najmniejszego
powodu, aby
fałszywie pomawiać
oskarżonego
narażając się
zarazem na
odpowiedzialność za
składanie fałszywych
zeznań i
automatyczną utratę
pracy. Nie znali oni
wcześniej
oskarżonego, nie
mieli z nim
kontaktu, a tym
samym byli osobami
o w pełni
obiektywnym do
niego stosunku.

W świetle zeznań tych świadków nie było wątpliwości, że oskarżony dostrzegł pierwszą próbę zatrzymania go do kontroli i z tego powodu skręcił w prawo w stronę R. kontynuując jazdę. Przede wszystkim zaś nie mieli oni wątpliwości, że oskarżony wiedział, iż jest przez nich ścigany, bowiem w radiowozie jadącym za jego pojazdem były włączone sygnały świetlne i dźwiękowe, a oskarżony przejechał około 2 kilometry, po czym zatrzymał pojazd, zaś widząc zbliżający się radiowóz ponownie kontynuował jazdę na odcinku jeszcze około 300 metrów, gdy został zmuszony do zatrzymania. Oskarżony zresztą sam przyznał się policjantom, że podjął ucieczkę, bo wcześniej w pracy spożywał alkohol, a i w tym zakresie nie było podstaw, aby odmówić wiary ich zeznaniom. Co również bardzo istotne w toku postępowania przygotowawczego M. J. w żaden sposób nie kwestionował, iż uciekał

samochodem przed funkcjonariuszami Policji, przyznał się do dokonania czynu z art. 178 b kk i wyjaśnił, że gdy jechał w stronę R. usłyszał sygnały dźwiękowe i zobaczył w lusterku wstecznym oznakowany radiowóz policyjny, a pomimo tego, że kierujący radiowozem dawał mu wyraźne sygnały do zatrzymania, używając cały czas sygnałów dźwiękowych i świetlnych, to kontynuował on jazdę, bo nie wiedział jak się zachować. Wskazał też wówczas, iż tłumaczył policjantom, że był w szoku, nie wiedział co ma robić i dlatego od razu nie zatrzymał się do kontroli. A zatem sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego potwierdził wersję funkcjonariuszy Policji niemal w całości i sam nie pozostawił wątpliwości, w sposób świadomy nie zatrzymał się do kontroli drogowej i kontynuował jazdę pomimo poleceń do zatrzymania pojazdu poprzez

sygnały świetlne i dźwiękowe włączone w ścigającym go radiowozie. Tym bardziej więc zeznania funkcjonariuszy Policji zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne. M. J. nie potrafił przy tym wskazać na rozprawie racjonalnych powodów, dla których w toku dochodzenia złożył takie a nie inne wyjaśnienia. Nie przekonuje w tym zakresie jego tłumaczenie, że był kierowany przez policjantów, iż był zapewniany, że dostanie tylko karę grzywny i w zasadzie podyktowali te zeznania. Warto w tym miejscu zauważyć, że już podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżonemu zaproponowano złożenie wniosku w trybie art. 335 kpk i wymierzenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności nie zaś kary grzywny, co przeczy jego słowom z rozprawy. Dość ciekawie brzmi przy tym stwierdzenie skarżącego, że zeznania

funkcjonariuszy
Policji nie powinny
stanowić podstawy
ustaleń faktycznych
w zakresie winy
oskarżonego, który
na gruncie
postępowania
karnego
konsekwentnie nie
przyznawał się do
popelnienia
zarzucanego mu
czynu. obrońca
jakby zupełnie nie
dostrzegł relacji
oskarżonego z
postępowania
przygotowawczego.
A zatem zeznania
P. K. (1) i S.
K. zostały ocenione
prawidłowo, z
uwzględnieniem
zasady wyrażonej w
ar. 7 kpk. Do oceny
dowodów w tym
zakresie nie można
mieć najmniejszych
nawet zastrzeżeń.

Za zupełnie
chybiony należy
uznać zarzut
zaniechania
dopuszczenia przez
Sąd I instancji
dowodu z opinii
biegłego sądowego z
zakresu
rekonstrukcji
zdarzeń drogowych i
techniki
samochodowej. Jak
słusznie wskazał Sąd
I instancji dowód
ten był kompletnie
nieprzydatny w tej
sprawie, bowiem
nie było choćby

danych co do prędkości pojazdów i odległości między nimi, a przy tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie budził najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżony w sposób w pełni świadomy nie zatrzymał się do kontroli drogowej i kontynuował jazdę mimo sygnałów świetlnych i dźwiękowych nakazujących mu zatrzymanie samochodu, a więc dowód ten nie miał najmniejszego nawet znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący zresztą ten sam wniosek, który został oddalony przez Sąd I instancji powtórzył w apelacji, a sąd odwoławczy również ten wniosek oddalił zwracając dodatkowo uwagę, że część kwestii, co do których miałby się wypowiedzieć biegły w żaden sposób nie wiąże się z rekonstrukcją wypadków czy też z techniką samochodową.

Wbrew zarzutom skarżącego nie może być również mowy o naruszeniu przez

Sąd I instancji art. 5 § 2 kpk. W sprawie tej nie pojawiły się bowiem jakiegokolwiek nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby tłumaczyć na korzyść M. J. i w konsekwencji uwolnić go od zarzutu z art. 92 § 2 kw. Opisane wyżej zeznania funkcjonariuszy Policji P. K. (2) i S. K., a także wyjaśnienia M. J. z postępowania przygotowawczego nie budziły najmniejszych wątpliwości co do tego, że oskarżony mimo użycia sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecających zatrzymanie się pojazdu nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, a tym samym nie ma wątpliwości co do tego, że jest sprawcą czynu z art. 178 b kk.

A zatem podniesione zarzuty obrazy przepisów postępowania okazały się całkowicie chybione.

Wniosek

<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego wyczerpał dyspozycję art. 92 § 2 kw</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego istotny wpływ na treść wydanego wyroku, polegający na ustaleniu, że w przedmiotowym stanie faktycznym doszło do pościgu funkcjonariuszy Policji za skarżonym, który nie dostosował się do sygnałów dźwiękowych i świetlnych funkcjonariuszy poruszających się pojazdem w sytuacji, w której zeznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>świadków P. K. (1) oraz S. K. dotyczące okoliczności zdarzenia z dnia 24 października 2019 roku różnią się na przestrzeni postępowania przygotowawczego oraz sądowego, w konsekwencji czego świadkowie nie byli w stanie z całkowitą pewnością stwierdzić, iż rzeczywiście oskarżony uciekał przed funkcjonariuszami Policji i nie stosował się do sygnałów dźwiękowych i świetlnych funkcjonariuszy poruszających się pojazdem, skutkiem czego Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił, że czyn oskarżonego stanowił przestępstwo, a nie wykroczenie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych należy uznać za całkowicie chybiony. Jak już wyżej wskazano Sąd w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem</p>				

zasady wyrażonej
w art. 7 kpk,
przeanalizował
zeznania
funkcjonariuszy
Policji P. K. (1) i S. K.,
słusznie uznając je za
w pełni wiarygodne.
Wbrew stanowisku
skarżącego
świadkowie ci byli
w swoich zeznaniach
konsekwentni.
Oczywiście w toku
postępowania
sądowego nie
pamiętali w
szczegółach
wszystkich
okoliczności
zdarzenia, niemniej
jest to uzasadnione
upływem czasu, a
przy tym w
pełni potwierdzili
swoje relacje z
postępowania
przygotowawczego.
Ich zeznania
korelowały przy tym
ze sobą i wzajemnie
się uzupełniały, a
przy tym świadkowie
ci nie mieli
żadnych powodów,
aby fałszywie
pomówić
oskarżonego. Trzeba
też zauważyć, że
przedstawiona przez
nich wersja
znajdowała
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
oskarżonego z
postępowania
przygotowawczego.
Wskazać należy,
że funkcjonariusze
Policji wbrew

twierdzeniom obrońcy nie mieli wątpliwości, że oskarżony uciekał przed funkcjonariuszami Policji i nie stosował się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych. Dodatkowo potwierdzają to wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w przypadku których M. J. nie potrafił wskazać racjonalnych powodów ich złożenia i rzekomego fałszywego samooskarżenia. W sprawie tej w świetle opisanych dowodów nie było wątpliwości, że oskarżony nie zatrzymał się niezwłocznie po tym gdy osoba uprawniona przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych poleciła mu zatrzymanie się, lecz kontynuował jazdę. Ustalenia faktyczne w tym zakresie były więc prawidłowe, a w oparciu o nie słusznie przyjęto, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 178 b kk. A zatem również zarzut błędu w ustaleniach

faktycznych okazał się niezasadny.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego wyczerpał dyspozycję art. 92 § 2 kw	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu			
3.3.	Podniesiony przez oskarżonego zarzut naruszenia prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, poprzez rozstrzygnięcie szeregu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i danie wiary w całości zeznaniom S. K. i P. K. (1), które jego zdaniem nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych w zakresie jego winy w sytuacji, gdy nie przyznał się on do popełnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zarzucanego mu przestępstwa, zarzucił również naruszenie prawa poprzez niedopuszczenie wnioskowanego dowodu z opinii biegłego do spraw rekonstrukcji zdarzeń drogowych, mimo że pojawiły się wątpliwości, czy doszło do pościgu policjantów za jego pojazdem i czy mógł nie słyszeć sygnałów dźwiękowych policjantów, jeżeli jednak do tego doszło.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Należy zauważyć, że zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego są tożsame z zarzutami podniesionymi w apelacji obrońcy oskarżonego. Sąd Okręgowy we wcześniejszej części uzasadnienia wskazał - obszernie uzasadniając swoje stanowisko - iż w sprawie tej nie wystąpiły jakiegokolwiek wątpliwości, które zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść.</p>				

Zeznania P. K. (1) i S. K. w pełni zasadnie zostały uznane za wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, tym bardziej, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których potwierdził, że pomimo sygnałów świetlnych i dźwiękowych oraz pościgu za nim radiowozy nie zatrzymał się do kontroli, lecz kontynuował jazdę. Sam fakt, że w toku postępowania sądowego M. J. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu przestępstwa nie może podważać wiarygodności zeznań funkcjonariuszy Policji, tym bardziej, że oskarżony złożył w toku dochodzenia określonej treści wyjaśnienia, a na rozprawie nie potrafił racjonalnie tego wytłumaczyć. Ponadto jak już wyżej wskazano Sąd Rejonowy w pełni zasadnie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu

<p>rekonstrukcji wypadków i techniki drogowej. Wskazać należy, że w sprawie nie pojawiły się wątpliwości, czy doszło do pościgu policjantów, a na pytanie, czy M. J. mógł nie usłyszeć sygnałów dźwiękowych dawanych przez policjantów, tak czy inaczej biegły tej specjalności nie byłby w stanie się wypowiedzieć, bo przecież nie w jego gestii pozostaje ocena słuchu oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 29 września 2021 roku wydany w sprawie II K 50/20		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych podniesione w apelacjach obrońcy M. J. oraz samego oskarżonego okazały się bezzasadne. We wcześniejszej części uzasadnienia wskazano szczegółowo powody, dla których		

Sąd Okręgowy zarzuty te uznał za chybione, których nie ma potrzeby ponownie przytaczać. Należy jedynie wspomnieć, że zeznania funkcjonariuszy Policji P. K. (1) i S. K. nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, a przy tym w ich świetle nie podlegało dyskusji, że oskarżony pomimo dawanych mu sygnałów świetlnych i dźwiękowych polecających zatrzymanie pojazdu nie uczynił tego niezwłocznie i z pełną świadomością kontynuował jazdę samochodem. Zresztą sam oskarżony potwierdził to podczas przesłuchania w toku dochodzenia. Nie było w tej sprawie najmniejszych wątpliwości co do zasadności przypisania M. J. przestępstwa z art. 178b kk. Zarazem nie ma w tej sprawie podstaw do uznania orzeczonej wobec oskarżonego kary i środka karnego za surowe, a tym bardziej rażąco surowe. W

<p>związku z tym Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionych apelacji, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 636 § 1 pk w związku z nieuwzględnieniem wniesionych apelacji Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.	
7. PODPIS		
Marcin Rudnik		

z/ Odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć obrońcy oskarżonego z pouczeniem o sposobie i terminie wniesienia kasacji.

Sieradz, 2022.05.02

sędzia Marcin Rudnik

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony M. J.	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana